

شمسیر که از استخوان بگذرد و بنویسند و نکرده و شمشیر در وقت نغم و علی منعلو به تعظیم و
عند غیره با خرداوانسکم مفدا و آخر او اصحی منادی الیوم مفعوفه تمنع والفرار مفعوفه
تانی و وحفظنی فاعل و مصمم معطوف بر او و فی الهمام منعلق بنیابی با مصمم منصرفا ایا بر سر
من در میان سواران اینچنین از من و از ایشان باز پس آرد خود را ای پاران من امروز باز مندر در مرا
از کربلا چش حین من و شمشیر گذرند از استخوان که در تارک نیست کانه نکتند من دشمن که هجوم میکند
بر من کویا که خبر ندارد از خبر من هر کس که جهل ذبیح آوردستم ال چو پیر ز کربلا و از بر من
حکایت دسته اربع هجری حضرت رسالتهم امر فرمود که بنی نظر جلاء و طر کنند و ایشان بر وجه
در حقیقت خواهد آمد جلا کردند و بعضی نمک رفتند در سال پنجم از هجرت با قریش و منابر هجرت اتفاقا
منور متوجه مدینه شدند و پیغمبر مشوقه سلا خند بر کردید بکنند و در حضور منیر مؤالهم ان العیر
عشر الاخره فاعفوا الانصا والمهاجرة و ایشان میکشند سخن از نیر تا بعواجتا علی الجها فاجنبا
ابدا و در عین و بنی عبدالودین ابی قیس و نوفل بن عبداللہ بخرو می و منته عثمان بن سعید و عکرم بن
جهل و هبیره بن یزید و هب و ضراب بن خطاب و مرداس بن عمار بن حاشد و بکنار خند آمدند و علی بنک
پیدا کردند و اسب را بصف زخند و اندند و قضی با جمع از مسلمانان بخند و وقت چو بعیر رسید
گفتانک گفت تعاهد الله لاند عورجل من فرشا لی خلیف الی اخذ منہ حدیثا گفت ری پس فرمود
فانی دعوت الله و رسول الله و الی الاسلام گفت حاجه لینی ذلک پس فرمود فانی دعوت الی التزاک گفت
بابن اخی فوالله ما احب ان افلک پس فرمود کنی والله احب ان افلک پس عمر و فرود آمد و حرب کردند
مرتضی و زابقل آورد و منبه از تر جزا حیاقت و بگریخت و درنگه از انجر اجب برد و نوفل را سنک باران کرد
و گفت با معشر العرب فقله خیر من هذا و علی و را بگشت و مراد از فوارس بدینا اول هفت کس است
و مراد از اصحاب جماعه مسلمانان که پیر بر منته زدند و نوفل را سنک باران کردند و جابر بن عبد الله
انصار کوبد فاشبهت مثل علی عنی و الایما قص الله من قصته داود و جالوت و حدیثه کوبد و
الذی نفس حدیثه بید القله ذاک الیق اعظم اجرا من عمل اصحاب محمد الی یوم القیمه الی ابی سعید

مِنْ سُذَّالْتَهُ وَحَلَفْتُ فَاسْتَمِعُوا مِنَ الْكُذَّابِ اَنْ لَا يَصُدُّوْا لِأَهْلِهَا لَتَمَنَى
 رَحْلَانِ يَضْطَرُّ بِانْ كُلِّ ضَرَابٍ فَصَدَّرْتُ حَبْرًا نَبِيَّهُ مُنْقَطِرًا كَالْحَدِثِ
 بَيْنَ دَكَادِكِ وَرَوَابِي وَعَفَفْتُ عَنِ ثَوَابِي وَأَلُوْا نَبِيَّ كَتَّ الْمُقَطَّرُ بِنَبِيِّ
 اَبْلَسُو كُنْدُ خَوْرَمَانَ وَابْنُ عَبْدِ عَمْرِ بْنِ عَبْدِ الْوَدِّ بَفِجِ الْوَاوِ وَهُوَ ضَمُّ كَانِ لِقَوْمِ نَوْحٍ ثُمَّ
 ضَارِبُ كَلْبٍ كَانَ بَدْوَةً الْجَنْدَلِ وَشَدَّ حَمْلَهُ بَرًّا وَالِيَهُ سُو كُنْدُ وَحَلَفْتُ سُو كُنْدُ خَوْرَمَانَ اَنْ تَأْتِيَهُ
 كَوْشُ فَرَادِشْتَنْ وَصَدَّ صَدُّ بَا زَكْتَنْ اَزَاوَلِ وَتَهْلِيلُ اِلَهِ اِلَّا اللهُ كَفَنْ وَالثَّقَابِيَهُمْ رَسِيْدُنْ
 وَاضْطَرَابُ ضَرَابٍ بَا يَكْدِي كَرِ شَمَشِيْرُ زَدَنْ وَتَقَطَّرُ بِرَبْهَلُو اَفْتَادَنْ وَحَبْنَعُ شَهْرُ دَرِخْتِ خَرْمَاوَدُ
 رَبِكْ پَسْتِ دَكَادِكِ جَمْعُ اَوْ دَبُوْزِ مَنِيْلِيْنْدُ رَوَابِي جَمْعُ اَوْ وَتَقَطِّرُ بِرَبْهَلُو اَفْتَاكُنْدَنْ وَبِيْرُ بُوْدَنْ
 شَكِيْرُ اَلِيَهُ بَرِ اَقْطِيْمُ وَابِلَاءُهُ مَقْدِدِيْنْدُ اَزْ مَنِ الْكُذَّابِ مَفْعُوْلُهُ اَسْمَعُوْا وَمُتَعَلِقَانِ اَلْاَصِيْدُ
 مَضْرُوعُ سَادِسُ اِسْأَرُهُ بَا نَكَّهُ فَمَلَاوُدُ دَرِخْتِ بُوْ وَيْبِيْشْدَا بِيْعُ بِرِ عُلُوْ هَمْتِ نَاظِمُ وَمَرْوِيْشْتِ كَعْبِي
 خَطَابِ بَا مَرْضِيْ كَفْتِ هَلَا سَلَبْتُ بَا عَلِيْ دَرِغُهُ فَا لْاَصْدِ مَدْرَعُ مِثْلَهَا وَا عَلِيْ كَفْتِ اَنْ اَسْتَجِيْبُ اَزَا كَشْفِ
 سُو اَبْرَعِي مِيْنِ عَرَا بِيْدُ سُو كُنْدُ خُوْدُ سِيْرُ عِبْدَا لُوْ اَنْ زَمَانِ كَهْ حَمْلَهُ كُوْدُ سُو كُنْدِيْ بِيْرُ كُوْدُ سُو كُنْدُ خُوْرَمَانَ
 مَنِيْرُ سِيْرُ شِيْخِيْدَا اَزَا مَدْرُوعُ كُوِيْ سُو كُنْدَا وَكَهْ بَا زَنْ كُوْدُ اَزْمَرُ كَهْ وَلَا اِلَهِ اِلَّا اللهُ نَكُوْ بِيْرُ سِيْرُ
 دُوْمَرُ كَهْ شَمَشِيْرُ بِرِيْ كِيْ كَرِ مِيْرُ زَمَنْ شَمَشِيْرُ دُوْ كَهْ دِيُوْ اَنْ خِيَالِ كُنْدِيْ سِيْرُ بَا زَكْتَنْ اَنْ زَمَانِ كَهْ دِيْمُ
 اَوْ رَا بِيْهَلُو اَفْتَادُهُ فَا تَنْدَشْتُهُ دَرِخْتِ خَرْمَا مِيَانِ رِيْ كَهَا يِ سِيْرُ نَلْهَا بِلِيْنْدِيْ اَكْ دَا مَنِيْ كَرِيْمُ اَزَا
 اَوْ رَا كَرَانَكُهُ مَنِيْ بُوْدِيْ بِيْهَلُو اَفْتَاكُنْدُهُ بِرِيْ بُوْدَا وَا زَمَنْ جَا مِيْ اَمْرَا سِيْرُ دَشْمِيْنِ كَهْ دِلْشِ مِيْنَا دَخَالِيْ اَزْدُوْدُ
 سُو كُنْدُ خُوْدُ كَهْ قَلْبُ مَنِيْ خُوَا مَدْرُ كَرِ لِيْ كَرِ مِيَانِ خَاكِ وَخُوْشِيْ مِيْمُ اَنْدَمُ كَهْ شُوْشْتُهُ اَنْ مَرِيُو
 عِبْدُ الْحَجَّانِ مِيْرُ شَفَا رَاهُ وَعَبْدُ رَبِّيْ مُحَمَّدُ بِيْضُوْ عَرَفْتُ بِيْرُ عِبْدِيْ حَبِيْبِ اَبْصَرُ صَارِيْمَا كَهْتَرُ
 اَنْ اَلْاَمْرُ عِبْرُ لِعَا بِيْ اَزْدِيْ عَمْرُوْ اَزْدُ طَغِيْ مِيْمَنْدِيْ صَحَا الْحَبِيْبِيْ مَدِيْ فَضِيْلِيْ
 لَا تَحْسَبُوْا اَلْحَمْرُ خَا زِيْ كَرِيْبِيْهِ وَتَقِيْبِيْ بَا مَعَشَرُ اَلْاَخْرَابِيْ حَجْرُ سَنَكِ حَجَارُهُ جَمْعُ اَوْ
 مَرَادِيْتُهُ اِچَهْ سِيْصِلْ شَصِيْبُ دَرِخْتِ كَعْبِيْ بُوْدُوْ بِيْرُ كَرَانِ مَبْلِ بِيْعْمُ مَا بُوْدُوْ سِيْبِيْرُ دَرِوْدُ

فخ مکه همه استگفت و بفرمود که هر کس بقی در خانه داشت بشکست و الی اعنقاد النفس احد
التخصیص عن غلبه الظن والصواب ضد الخطا وعرفان ومعرفة شواخص از ثانی و ابصار بدین معنی
برنده و اکثر استعمال او در شمشیر است اهتراز جنید و لغاب بکیر لام تا که بازی کردن و طغیان
پیش از آنکه در کدشتن و معتمد شمشیر هند و قضیب بصاد هم نام و معنی بریدن و المعشر جماعة
واحد و یحصل بهمین معاشرت و مخالفت و مراد از احزاب بنی قریظه و فائدا نشان کعب بن اسد
نظیر فائدا نشان حی بن اخطب و جبین با و فائدا نشان سلام بن ابی الحنیف و بنی فاهل و فائدا نشان
ابن قیس و قریش و فائدا نشان ابوسفیان و قبائل ثلثه قطبان و فاهل هزاره از ایشان عینه بن جین
و فاهل بنی مضر و حوث بن عوف و فائدا شایع مشعر بن خیل و قریبه براراده جماعة مذکوره لا یحسبوا
و سمية غزوة الخندق به غزوة الاحزاب و بمشهد متعلق بازدیت ^{بدر} منصرفه پیر سید عبدینکهارا
از سبک رای خود و پیر سیدم من پروردگار محمد برای صواب شناختن پیر عبد الوارثان که در
شمشیر برنده متحرک که کارخانه بلای کردنت هلاک کردم عمرو و از چو طغیان کرد بشمشیر هند
اهن یا کبره کرد و برنده سپندار بد خدا پرافریدند دین خود و پیغمبر خود انجمه کرده ها س
چو کافرب پرست شمشیر دید میکند که غنیمت الیوم حنید شد کشته تیغ تیزاری نکند
معبود بخی ضرة این قوم یلید عزوقی در شیره خامه کوبد خواهر عمر و بعد از قتل او گفت لو کانت
فایله عمر غیر فایله بکنه ما اقام الروح جسد لکن فایله من لا یغایبه و کان یلید فایله
بعضه البلد مفاخره بعل سعادته ^{۲۱} پیکر شفیع محشری عزرا ^{۲۲} خبیر
سَمَّيْتُكَ بِالْكَوْكَبِ وَالطَّعْنَ اَتَيْتُ حَيَاتُهَا الطَّهْرُ النَّبِيُّ الْمُهَيَّبُ وَتَعَلَّقَ اَتَيْتُ فِي الْحَرْبِ اِذَا انْظَرْتُ
بَيْنَ رِيحِهَا اللَّيْلُ اَلْهَبُ مِنَ الْحَرْبِ وَمِثْلُ اَلْاَهْوَى فِي مَفْظِعِنَا وَقَوْلُهُ اَلْحَبْسُ اَلْحَبْسُ الْعِظْمُ
وَقَدْ عَلِمَ اَلْاَحْبَاءُ اِنْ رَعِيَتْهَا وَانْزِلْ اَلْحَرْبُ بِالْفَتْوَى اَلْمَرْ شَهَادَتِ كَوَاهِي دَادِن اِذَا رَاجِعُ
کرم باز کرد اینک و الطعن الضرب بالرمح والقرن ونا بجزی بجزها و حبا عطاء دادن و تعاد الی المفعول
الثانی بالباء و بنوعه طهر تا کی مراد اینجا ظاهر و النظا زبانه زدن اش و نیز جمع نار و کشت

و هموس شپ که نرم رود و قطع الامر بالضم فظانته فهو قطع ائى شد بد شنيع جاوذا المقدا
 و كذلك اقطع الامر فهو منقطع و جيتش لشكر و خبير لشكره که پنج دکن دارد مقدمه قلبه و صمنه
 و مير و ساق و عصب طبه هلاك كنه و حى قبيله و زعيم پيشوا و العذوق بالعين المله و الذل
 المعجزة الفخلة بجلها و العذوق مصغرها و من حيب شو بر حى فانها دن فاشكها زيباى بار و
 تعلم صبغه غايبه و ضهر او ذابح بر آيه بيت ثمانى مشعر بنهايه شجاعه ناظم که او چو شتران و بگر
 ميت که از انش گريزند منصرفا يدک زود گواهي خواهد داد براى من بيا ذکر دانند خصم و
 زدن على که عطا کرد مرابان پاک پيغمبر زاکيه کرد و ميدانند که من در حى بها چون زبانه زشد
 يا شها حق شتر نرم کام از موه ام و مثل من بيند کار ترستاك در ميا کارها سخت شنيع از انداز
 گذشته خو و کم نياشد او و زال لشکر مشتمل بر پنج دکن هلاك كند و محققه اند قيا بلع بکه من ريشه
 قبايلم و ذاتند که نزد حرب نخلک پرياد استوارم من امر و زمين بزور رسن پنجه چه شير در مفر شجاعت
 نند و دليل من نخل و خنفاء نرم بينکانت شد دشمن تر کيس که کشت از جان سير پيغمبر و
 سه سبع متوفلاخ خبير شد و اول حصن ناعم بگوشا پس حصن صعب متعاقب حصن متوس و چون بحصن
 و طبع و سلام رسيد رايه خو با بوبکر صدوق داد و مجرب فرستاد فتح شد پس بعير فاروق داد و فتح
 شد و بخارى مسلم از سهل بن سعد روايه کند که پيغمبر فرمود لا عطين هذا الرايه غدا و جلا يفتح
 على يدى بجهت رسول و حجة الله و رسوله و حيا شد صحابه بنامند و هر يك بايد داشتند که رايه
 بايشان دهد پس پيغمبر فرمود ان على بن ابي طالب كفتنا بار الله چشم او در زمين کند فرمود او را
 بياريد چون بنامد پيغمبر هان مبارك خو بر دو چشم او و نالند و در ذائل شد و رايه خود با و داد و
 كفتنا فاقبلهم حتى يكونوا مثلنا فرمود انقد على رسلك حتى تنزل بساحتهم ثم ادعهم الى الاسلام و خبير
 بما يحب عليهم من حق الله فيه فوالله لان نهك الله بك رجلا واحدا خير لك من حمر النعم يس على بالشكر
 على اسلام متوجه شد و انش حرب بر افروخت و در اثناء محاربه ستملى از حصن اندا خند و سپر از دست
 او افتاد و در حصن امكند و سپر خو ساخت جنگ ميگردان عروس فتح از نغار عيب جلو و مورد حسنا

ابن ثابت دین باب گفت وکان علی اذ مد العین یبغی ذواء فلما لم یحترقها ویا سفاه رسول
الله منه سبغته کبوره مرقا و یورد راقیا وقال ساعطی الراهة الیوم فارسیا کتیا شجاءتی
مخامیا بحب اطها و الاله بحبه به یفیع الله الحصوص الاویا یفیع به دون البریه کایا علیا و
الوصی الواجبا و راهه مذکور در کتبنا اول راهه مذکور در حدیث منقول از سهل بن سعد است و اما
احمد از عبد الرحمن بن ابی لیلی روایت کند که علی در تابستان جامه زمستانه و در زمستان جامه تابستانه
پوشید و خبه این پرسیدم گفت در روز خبیر که مراد ریشم بود یعنی فرمود اللهم اذهب عنه الحر و البرد و
از آن روز که ما و سر ما بنا فتم و از ابو رافع مویبی روایت کند که من و هفت کس بگرفتیم که در
که علی کند بوزخای مجنایم و حضرت مرتضی فرمود و الله ما فعلت یا بن خبیر یجتوی مجناینه و انما فعلتها
رتابینه و قال الشیخ المفوی فی اللؤلؤجات قد یجر کون اجساما یعجز عن تحریکها النوع و یفعل اننا اذا کنا
على طرف هنرنا نقاصر عن عشر حق و انما فاطمة بنصر طرف باهنرا و علوا و استضاء
بنور دینها فحرکت ما عجز عنه النوع و قد اتصلت علی الاقوال المیزید کفوة عندی المرشکین مطاع
این رجز نیز شاعر خبیر و مفاخره **تجتمت لشکر فاعطت خبیرانی مریح**
شاک السلاح بطل عریب اذا اللیث اقبلت تلعب و احمیت عریب المحج
خلت کما ابدار انقرب اطراخیانا و حیننا الصر ان غلب الدهر فاز اعلی
و انزلت کما بالذخشب خبیر موضع بجای و مینا او و قد از طرف شام شنیدم که برسد
چهار فرسنگ خبیر هفت قلعه است کبیره نام و شوق و نظاه و قوم و وطیح و سلام و مریح یعنی
شاعر جدیدیم بنام مریح بن مریح بادشاه خبیر و الشوق ما بدو و یصلب بانه من التبان شاک الراجل شاک
ای ظهور شوکته و حدیثه و شاک السلاح مفلوب یعنی در شوکته و حدیثه فی السلاح و
الذخرب بطل و لیر و تلعب بانزدن اش و اجام بنفهم خارجیم و بعکس و این شاک از کاری و صوحله
و احمیت الملک من الناس و ملک محج و خیل و خیل و محمله پنداشن از رابع و هذا شیء محج ای محج و لیر
احین المكان جعلته محج و فی الحدیث لاسی الا و قد فرغ و قون بکرم فافهتاد و خرب و تحضیب ملک که

ودر تعلق مغلوبه او بمغلوبه دهر اشعار به بعد مغلوبه او با بجایزه دهر او را و در بعضی
 نسخ بجای بیت ذاب اکتفا داشتند من یثیب اعلیٰ قهری کله لا اعلیٰ و الکمانه ما فیه شده
 الحکمه و بلوغ المراد فی الامر من الثانی شه و حاضر شد از ذاب حکما یثیر چون نوبه تنجیر و ضا نا پس
 و طبع و سلاطین رسید مر حیا بر دنا مد و مبارز جنگ بعضی بر آنند که مرتضی پیش رفت و بتغی بر سر او زد که
 نا خلق شکافه بریده گوید بعد سمعت قع التیفه اضراس من یوم قتله علی و بعضی گویند محمد بن
 بود او واضح است که در صحیح مندر مستطوار است لیکن پیش از سه مصرع اول در اینجا نیست بعد از
 پاس بگریا مد و بعضی گویند زین بن عوام بچنگ او رفت و صفتی بنام عبدالمطلب که ماد را و یو میکند
 مقتل ابی یار سوا الله پیغمبر فرمود بل اینک بقتله انشاء الله و چون بهم رسید او را بکشتا پس عشر بجز
 آمد و بتبع مرتضی منقول شد جواب و با فصیح عبادت و انیر اشارت انا علی
 و ان عبدالمطلب مهذب و سطور و ذو غضب عذیبی الحرب و عصبا النوب من
 یثیر لکبر فی منشعب و نه بمنی صامر یکلوا الکرک من یکنی یله المناها و العقب
 از کف مثل بالرقم یلقب عبدالمطلب شبیه نام داشت و وجه اطلاق عبدالمطلب
 او آنکه هاشم پدرش سلمی بنت عمرو بن پذیر لشید بن عامر بن نجار در مدینه بجواسه از و ابتر
 شد و او بفرقه بمر و شبیه براد و هفت سال در مدینه بود و بنا کو دکان گفته انا ولد استبد البطحای پس
 عم او مطلب بن سید و مدینه رفت او را از ماد در مدینه زدند و چون کسی پرسید که این کیست گفتی بنده من
 است تا بکه آمدند و وجه تمیبه او شبیه آنکه در وقت لادن موسی او سفید شد و چون عبدالمطلب
 بسته شهر و حشمت موسی و او از وقت لاده پیغمبر که عام الفیل بوده تا سال هجرت که وقت
 عبدالمطلب بود رعایه و ضبط احوال پیغمبر کرده حضرت ناظم خود را با و سینه فرموده و نام ابو طالب
 از میان طرح کرده و مثل این در غزاه جناب از حضرت مصطفی صادر شده چه نام عبد الله را طرح کرده
 و فرموده انا لیس لاکذب انا ابن عبدالمطلب و سطور جمله بر و عصبا و معصبا نافرمانی کردن و
 التوبه واحده التوبه یقال اصابت نواب و نوبه و نوبه و عز و عز از او چند شدن و نشاء

آخری ماری از تیغ خربک و الموت خیر لفتی من الہرب ذما و نام پیدان و الذی
 المنع والدفع من الاول منیر ما یکد من علی پسر عبدالمطلب نگاه مندارم نام پیدان خود و
 دفع میکنم از حسب سخن ارادل و مردن مہتر است بزاجوا نمود از کوچن من نادیدن تزار من قاتل
 از مردم من کسے بنده است فوہ نکر کوچتر ام بچتر خوش از کہ و مہ مردن ز کوچن بصلک تیرہ
 حکایت بیغ بزالحق بنی بضم خا و فتح فاف ملک حصن فوہ و صنفہ خنری بن الخطیب
 کمانہ سپر او بود شبی در خواب بد کہ افتاب از آسمان فرو آمد و بر سینه او افتاد این صوڈ با شوہر
 کرد او گفت بحق خدا کہ تو از روی کہ زنا بن ملک شو کہ بر ناز و زول کردہ است خطبا پنجر برد و از دو
 پیرامون چشمش سپاشد و بعد از فتح پیغیر او از انکاج کرد خطاب بجا خیری اظہار
 شجاع و سوری انا علی و ابن عبدالمطلب مہذب و سبط و ذو حسب فر
 اذا لقت قرینا لہم اہب من نلتی بلو المنا با و الکرب منیر ما یکد من علی
 پسر عبدالمطلب با کتہ کرد صاحب علم و صاحب سیر و جنگ کہ چون بر رسم بہ سکر نرسیم ہر کہ
 مرا ببیند مرکہا و عنہا را سوسا مرد منم برود باز و مشہدی شد فصل و کال من ہر جا مند کور من
 مثل مرد و علمتونی رفی از بندہ من بدہ او کرد کور جز فرہم بر و ان در امری در کرد
 خیر و کما خیر تعلو حسب نجد انا الغلام العربی عند النبی احمی
 جواد و از تیغ خربک و اقتل الفران الجری عند الغضب للضرب و الطعن
 الشدید انتصب من انتاز کنت کما فانتبک العربی اهل الامصاد والاعلی
 سکا الیادہ و لیسب جمعا للعرب بفرین فتحطان اول من تکلم بالعربیہ ہوا ابو الیمن کلہم وجوہ
 فلذ و انتصاب بر پا خواستہ انشا ب خوش ابکی بستہ کردن جو او و جہی لا ہوق
 طریقی فائق انا علی و ابن عبدالمطلب اخو النبی المصطفی للنبی رسول رب
 العالمین قد غلب ببتہ رب السماء فی الکتب و کلکم یغیر الا قول کذب و لا یز
 حزیہ بالینت صا الایمہ و الجنبہ کالذہب الیوم ارضیہ بضر و عض

خن غلاما رب من العرب ليس بخوار في عند النكب فابن ضرب من خيل
 كاللهب انجاب يحيم وبتجامع بر كذبوا العالم فابن برة النبي كالخاتم غلب فيها بعلية الصا
 وهو كل ما سواه من الخواهر والاعراض واما جمعة ليشمل ما تحته من الاجناس المختلفة وقلب العقلاء
 تحفه بالبا والتور وبتبين هو يدا كرون وذو روع وذو آو وادستار كرون واديم پوست و الجهن فوق
 الصدا وها جينان عن من الحجة و شامها وارضنا خستو كرون والاروب بكسوا الراء الا رب خوار
 وخو رشت شدن و النكة واحد النكب و حشا شمشين ان وطبت بانه اثري بيك دور سو مجر
 و مفعول بعد مقدر اعلم ان اخو النبي المذكور ويرى صفة غلام من غير فابن من علي و پير عبد المظلم
 برادر پيغمبر بر كرنده از انس بر كرنده از جبر فرستاده بر روزگار عالمها كه بچفته غلبه كرده و بنا كره
 او را بر روزگار اسنان در كتابها اشما و همه شما مندا پند برادر من او را بنسبنا بنسبنا كاذب و دروغ
 انرا نكه دستا كرده شو بدست جناح پوست چين است همچو زامر و خوشبو مينكم بزردن نبيغ و غضب
 بر شما زدن كودكي و انا از عرب كينست است بد مشورت نيكها پير يا پير كرا زه شدن از شمشير
 همچو بانه اثري بيدود مس پيغمبر حق كه در كتب منطوق است فضل و نسب كال او مشهور است
 خستو و او كام دل منجوت دور در جنابا و بغا به دور است و حبه اطلاق خوا النبي بر ناظم انكه
 پيغمبر در سا هجرت منا مهاجر نيز و انصار ميگفته عقد مواخاة فرمود بمرتبه كه از نيك بگرم پارت برود
 و بزوي الارحام مقدم باشند و بعد از عمه و ابا و اولوا الارحام بعضهم اولي ببعض ناز باشد
 و حكم مواخاة در مبر انقطاع بافت و هر نيك از مهاجر نيز و انصا جهل و پنج كس بودند و بعضي
 كو پند صد و پنجاه و مروست كه ابو مرثدا با عبادة بن صامت برادر ساخت و مصعب بن عمير را
 باز پند خارقه و طلحة را با سعد بن ابى وقاص و عباس بن عبد المطلب و با عثمان بن مظعون و عبد الرحمن
 ابن عوف اباعثن بن عثمان و معاذ بن جبل با عبد الله بن مسعود و خباب بن صخر با مقداد بن اسود
 و ابو ذر غفاري با سلمان و قيس بن عمرو و ابان كند كه چون پيغمبر عقد مواخاة منا مهاجر
 و انصار فرمود على آمد و اشك از ريشه او روان بود و گفتا خنك بين اصحابك و لم يواخ بنو مدين

النبي

احد بغيره فرمود انما خرج الدنيا والاخرة وانما نواوى و نهديب لاسما بزدينان زيبا
 تصريح فرموده كه عند موافقاة دونوبه بود اول درمكه ميامها جز بزوانه اينكه مذکور شد
 و مصر از اربع اشاره است بذكر حضرت رسالتهم در فضلهم از سفر اول توريه در فصل با زدهم
 و فضل بيستم از سفر پنجم توريه و در فضل بيست و نهم از كتاب شعبا و فضل ان در بيان نامه
 پايه اسرا قبل اذ كروا نعيمه التي اتفقت عليكم از سفر كبري امام محمدا لذي سطور است در زبور
 داود و خطاب حضرت رسالت هست كه رحمة بر لب دندان تو فابضنا و ببركة تو تا ابد يا بنده
 شمشير خايل كن كه حمد و بيهان تو غالب است سخن حق بگو كه ناموس و شريف تو مقرون است
 و فون و نصر خواهد بود و مجموع امم مستخر تو خواهند شد و عيني بلحوار بپزگشتا نا اذهب
 سياتيك الفارق قلب روح الحق الذي لا يتكلم من قبل نفسه انما يقول كما يقال له و معنوا
 فليط فزكند است بيان حق و باطل و بعضه كويند كاشف خبيات و اسم انحصرت و بعضه كتب
 سالفة ما ذمنا ذمنا يعني طيب طيب در بعضه حطابا يعني احسن انبيا و منقولست كه در غزاه
 خبير بود و سه مرد خبير كشته شدند و زني خبير مرثه اكارا بر ايشان گفته و در اثناء ان گوهر
 مدح مريضه عليه استل سفته اعني جودا بالذموع و بالبا جرم القتل فوارس الفشا
 من اال خبير عود و روا بفيانهم كانوا ابناء المجد كل مكان لما را و اخيل النبي سمعوا
 سموالهم ككوا سير العقبان برزوا النصر له موسى بالفيانا و بكل ما ضي الكفر بيننا
 اذ هب على فاظفرت بثلها شرفا هدد لنا ذري الاركان لو رام ذاك سكا النبي محمدا
 و حبت بناه بغيره بغير بيان ما ان نبوتك ليلاد باسرها و علايتك اشرفا لبيانا
 خطاب معور بلسنبا و تعبير لودر صفتي بغي و طعنا سيكفي الملائكة
 و حديف لدى الجني محسبه شهابا و اسم مرد باح الخطا لدن شدت
 عزايان لا تقابا اذ و ذبه الكفيه كل يوم اذا ما الحرب باضرها لها با حد
 بزناي كاد و شمشير و همچا كاد و شهاب اشرف و حته در طرف محذب ذكره هوا و شرح ان در

فانحره زا بعه گذشت استر نیزه کندم کوز و الخط موضع بالهانه بنسب لینه الراح لاهها تحمل من
 بلاد اهلند مفهوم به ولدن نرم و شد استوار بین از اول و غیر آبا لغاس بالکتر حدها و زود بنا
 زاندر و اضرام اثر فروختن و آلتها با فروخته شد اثر و زبان زدن و حد واسم معطوف بر طبع
 و پیش از آن لام جر مقدمه مثل این شائع است بغیاس واضح منصفه مجهول و الیها با مفعول مطلق
 بلهیب مقدمه یا تمیز صیغه فاعل زود کفایت کند مرا پادشاه مطلق و نیز نای شمشیر من که نزد
 زار کینداشته باشی او را شعله اثر که دوهوا تمام بد و نیزه کندم کون از نیزه های موضع خطر من
 که استوار بسته ام کنار از برای آنکه نکوهش کرده نشو باز صبر انم بان نیزه لشکر دشمن را هر
 روز چون اثر حریبا فروخته میشود و زبانها میرند زبانها زدن من کامنت مرا خدا و شمشیر دوسر
 و بن نیزه که میکند از و سنگ خد از نیزه من که نخل باغ ظفر است اندهم زد موفخ ببر
 و نحو معشر کر مواء و طابو بر نحو الغنیمه و النهابا و لا یحی من خد المندبا
 سؤال المال فیها و الایابا فدع عنک التهدوا اصل اذا حلت صلیتها شهابا
 طیب پاک شد و ترجمه آمدن غنیمه که اگر کار بجایک بستانند نه با بچه بغار بشوند
 و نهاب جمع او و نحو اهنک کردن از اول و تهدیم کردن و صلی لکاف النار فاسی حرها و صلی لنا
 دخل منها من الرابع صلیت الرجل نارا اذا دخلته النار و نحو و مرث اثر از اول و ضمیر و نهابا
 محرب صلیت بصیغه معرف با مجهول و ضمیر لها راجع به ناربها با بحسب مریته مقدم بر لها
 صیغه را در پیرامون من باشند جماعتی که بزرگوارند و پاکند آمدند پادند غنیمت و ما لها که غنا
 کنند از دشمن و اهنک نمیکند از حدی مرکبها به خواستن مال در حرب یا زکشتن پس بکند از خود
 بیم کردن را و در ادراش بکه چون در آتی پاد را و در شو بعله افزونده مرا تا من جمع که زود
 صد بر کرد منک در باب غناء نفس شاکر دمنند حکایتی چون علی و معاویه در صحنه بهم رسیدند
 علی بن ابی طالب و انصاری که او صحابه رسول بود و شمشیر همدانی مشیت بن ربیع باحی را و
 معوی فرستاد او را بصره کنند و هر چند که مبالغه بر ابرام در حد او کردند و معری قبول نیامد

تهدیم کسی از دشمنان کند
 این طایفه بر کون تعبیر کنند

گفتند من دستا ز خون عثمان نخواهم داشت سبک قدر گفتا میخوبه مردم همه میداند که تونه
خون عثمان منطای بنکه میخواهیکه بدین سبکه را بر خود جمع کنی و اگر عثمان زنده میشود اول تو
با او حری میگردی معاویه غضب کرد و گفت ای سقوله خوا مؤش باش که میان من و شما غیر شمشیر
شبت گفت تو ما را بشه شریم من کنی بخو خدا که او ترا شمشیر نابد خود در و چو ایشان را لجنه
کردند مرتضی بن قطعه فرمود تعریفی بر من کنی سبک را در وقت مخالفت و غصبا
فَاعْلَمْ أَنَّهُ عَلَى النَّاسِ فِي السَّبِّ نَعْدُ النَّبِيَّ لِلْمَاشِيَةِ الْمُصْطَفَى الْعَرَبِيَّ قُلْ لَدُنَّ عَزَّةٌ مَّا تَلْفُظُونَ
مَنْ يَخْلُصُ أَوْ رَأْفًا مِنَ الذَّهَبِ هَبْ عَلَيْكَ بِنَاحِ الْمَوْسَى فَإِنَّهُ فَاسْتَبَغَى نَعْدُ النَّبِيَّ لِلْمَاشِيَةِ
هاشم بد عبدالمطلب ملاطفه باکنی لطف کردن و مرادشنها و نامعنه الذی و تخلص خالص کردن
و در کبر را در زده و هبت و زید را بدین سبک را در و سفتا لرج التراب اذ از رتبه و استبقا باقی کلا شتر منقول
من علی ام و بلند تر مردم در کتب بعد از پیغمبرها شمه بر کرده نازی زبان بگو مرانکر را که فریضه است
او را از من لطف کردن کبت آنکه خالص میکند در مهازده را از طلا و زید بر تو با دهان مراد باشد
پس باید گذار بعد از آن مراد برای ای در بد مال مس هر خرید که من در سبیم در تیمم کوانکه جدا کند
طلا را از سبیم انحصار سبک است طوفان هلاک بگریز و بخاک شواز بن غصه مقیم حکایت
علی و معاویه در اول ذی الحجه بصفین بهم رسیدند و علی لشکر خود را هفت بخش کرد و بهفت مرد آن
ناهر روز یک بگریز و در معاویه کین چنین کرد و هر دو جنگ میشدند اول محرم که ترک حرم کردند
چون نصف محرم بگذشت علی تمام علی بن حاتم ظانی و برنگدایسار جوی و شش بن ربعی و زیاد بن حنیفه
پیش موافق سنانا او را هدایه کند و هیچ چه سخن در گرفت ایشان باز گشتند و چون محرم تمام شد
علی فرمود ای مردنایکاه با من صلح صفات و فخر کردم و هیچ ندیدند اکنون برای جنگ مهیا شوید
چون نیاید جنگ شد بن قطعه فرمود خطا ظرفا بکشتن معاویه و پر وقت کشتن او به
صَفِينٍ وَ فَرَسِيًّا لَوِهَا وَ اَنَا الْعَلَامُ الْعَرَبِيَّ الْمُنْتَسِبُ مِنْ خَيْرِ عَوْنِي مِصَاحِبِ الْمَطْلَبِ
بِأَهْلِ الْعَبْدِ لَتَلِيْمٌ لَمَسْنَا اِرْكَبُ لِلنَّوْءِ حَيْثَا قَرِيبٌ وَ اَتَيْتُ سَوْدًا اَهْلًا كَلْبًا

در کتب

اول قول هار يا ثمة انقلب عواصل مريم وفلان مصاص قومه بالضم اذا كان اخلصهم
نسبا ومطلب برادرهاشم و مراد اینجا قوم او چنانچه مضر و اردو و غیر آن گویند و مراد قوم ایشان
باشد و انند ای جواب دادن و اجاب و سینه اشتر و اقتراب نزدیک آمدن و روید با التوت برای
و ار و ادمه لزه دادن و زجل کلب بجز اللام شدیدا الحرض و کلب کلب ای مجنون بکلیت ملحوم الناس
اول ای بل لا تثبت انقلاب بر کرد بد قول هار یا تم انقلب از قبل کلا و سوغلون ثم کلا سوف
تعلون و در بعضی نسخ بجای اثبت و بدأ ایها اثبت لنا یا ایها منقرض من کورک ثانی زبان
کنده خودم بهتر اصله در خالص قبیله مطلبای بنده تا کس جواب هندی اگر هستی هرگز را
دوستی از ده پسر ندانای با پستای پستادی مهلت دهند اینک دیوانه بلکه نه پسر پست
گویند پس باز کردی امر و منم بفضل توفیق خدا غالب بشجاعة و اصالة همه جا انحصار
تا بود مردانی لطف کن با عزیزند نزدیک من ای حکایت را بنامم کوفی در فوج گوید که معوی
حرفش او صبر کرد که متعرض علی شود و همین غاصر پنهان از معاویه و از اجرب علی ترغیب کرد و چون
او بدست علی کشته گشت معاویه گفت حرفش که تعلم و عليك ضائر بان علیا المغوار سفاخر
وانت علیا لا یبارد فارسا من الناس الا اقصده الاظافر امرتک امر اجاز ما فعضبنی
فخذت ان لم تقبل النصیح عاثر فذلک عمر و الحوادث همه عز و اوجرت عليك المغادر
وظن حریفان عمر را بصیر و قد بهلك الانسان اذا لا یحاذر ای کعبه عمر در آتیه خویش
و یصلی حرفش آنکه ای جواب یکی از اعدای من در حرفتین ایانند عوفی الوفا
یا ای الارب و فی عینی صار من بعد الله من یحط منه الحما من یسیر لقد علمت
و العلیم ذی و رب ان کنت الحرف القوان بالارب و عن فلیل غیر شک انقلب
و غاکر زار و الارب بفتح الاء فوط الحاجة المقضی الاحبال فکل ارب حاجة دون العکرم
ناره فی الحاجة المجر و ناره فی الاحبال ان لو کن حاجة و الخط و وزن العلو متحرک الشیء من الراء
ومنه الخدش فخطای حرقی و جاکر خام کوانسب رخنه شد ارب و العوان من الحرف

ما قول فیهامر بعد از خوی با ای مفعول به ندعوا و او در روایتی برای حال و عن قلیل ای بعد از ما
 قلیل و غیر شک نعت یقینا مقاد صیغرا باید ترا سجو آور جنبای صاحب جمله و در دست راست است
 شمشیر نزد که اشکارا میکند زبانة اشر میدود زاهر که میبینانندان شمشیر را از دست من بر هر انبه
 کج بقدر دانستم و ذانا صاحب فرهنگست که نیتے تو در بخر که مقابله واقع شد و دو چند یاد خرد
 و بعد از زمانی اندک یقین بیشک باز میگردم ای صاحب بخت تر و دوز سببا تا چند چنین فنا
 باشی از راه نیغی است مزاجه شعله اشر تر بگرز که بکار سوز ناکاه خطاب ظفر و
 بحرین صبا و حرکت صیفیق اظها فضایل خویش بحسب نیا و دین
 انا علی و ابن عبد المطلب نحر و بیب الله اولی بالکعب و بالنبی المصطفی علی کذا
 اهل الذوات و القامر الحجب نحر نصرنا علی کل العرب و او در روایتی قسم و
 بیث الله هو لکعبه قال تعاطی بنی للطائفتین اولی سزا و اتر و کذب بکبر ذال دروغ و کوا علم
 لشکر و مراد از مقام مقام ابرهیم و از حجیت سوزها کعبه اگر کوئی فهمنا، تصریح کرده اند که کعبه بخلاف
 مثل کعبه و بنی و جبرئیل و غیران مکروه است پس چگونه در مصراع ثانی واقع شده گویم شاید که محرم
 قسم بغیر خدا پس از من قلم بود باشد و نیز امام نواری در روضه منکوبه و سبب لسانه الیه بلا قصد
 لم یوصف بکراهه بل هو لغوی و علی هذا یجمل ما ثبت فی الخبر ان النبیه قال افلح و الله ان صلح صیغرا
 من علی و پس عبد المطلب ما که قریشم بجی خانه خدا که سزاوارتریم بکجا بها اسمانی به پیغمبر برگزیده غیر
 دروغوی اهل علم لشکریم و مقام ابرهیم بر ذها کعبه ما نصر پیغمبر ابرهیم عرب من پیغمبر حق من بر
 میکت با خان دل خویش بر ابر میکت من نصر او در همه جا میکریم اندم که سخن ز شرع
 انور میکت نسبت کعبه پرده او بخص ناظم با عتبار دانسته که اجدا و اناقصی ضابط کعبه بود
 و ذکر که امر ذکعبه است عبد المطلب ساخته او خانه را بنام حرم پر کشد کعبه در معانیها ده بود
 کا که باران آمدی بدرون کعبه فتحی قیابل از غیر قریش در سال سی و پنجم از ولاده حضرت یوسف اتفاق کرد
 و کعبه میکنند و اساس و زامک بالامر رفع ساختند و خانه تمام کردند در میان قیابل خلاف شده

الا سودا کدام قبیل بجای خود نهند تا گاه حضرت محمد بر سپیدها اتفاق بر آنحضرت کردند و آنحضرت
 در آن مبارزه میداشت و جواسو بر و نهاد و قبا بل قمر پش او بود که هر یک گوشه از ردای او برداشته و
 پیچید و رفتند و پیغمبر حج را بر گرفت و در مقامیکه امروز هست بنهاد و شجره کونین خانه که بنا شد
 اولاد بنا کرد پیش پست بر از هم و اسمعیل بر فرزندش بر عبدالمعز بر پسر که شاد و او حج را داخل کرد پس
 حجاج بن یوسف که بوضع اول بناخته اینکه امروز است بنا حجاج است خطا **هذه ایدان**
و جنود و لیل الهمز که انش حرب فر و خیر لای الله الا ان صفین دارنا و ما
نا ابع الا ف کون کب الی از ع قنوا او موف مالنا و مالک عر و مایحز
 مهرب صفین بگرفتند و شد بداد هر خرابند یک دقه بر کنار در دروازه که محل بخدای حضرت نام
 و معاویه بود و غیر منصرف بعلیه و نامت بنا و بل بینه و اوقایضم فادس کونان کثارة اسنان و حو حو کما
 و قال الجوهري حو الفنا لفظه منصرف **هل منع** کنا خدا مکرانکه باشد صفین خانه ما و خانه شما
 مادام که در خنده در کثارة اسنان شتاره تا از زمان که میرید شما یا اینهم ما و نیست و ما و او نشد از
 کجا و بجای که بر نامت شتاره در پنج کبود پوسته میان فاجدل خواهد بود **فایض اجل** کشد
 فلک بر سر من **پا پاک کند نام تو از لوح بود حکایه** چون بر منصفی بعد از هر مخرجه فنان فرمود
 و ذاول مالک اشتر را بگریه و شتاد و روز دیم هاشم بر عتبه بنای و فامر و روز سیم نهاد بر منصف
 چهارم و پنجم بنفیر نفس خوب جزو که در و پنجم چهارم یا سر که از اکابر صحابه پیغمبر بود و هاشم بر عتبه
 الله بن بد بلیز و فاء از لشکر مرتضی شهید شدند و الکلاخ مطاع بر مطلب توی و حو شتر حقا
 حو از لشکر معاویه کشته شدند و مرتضی چندان حو یکم که شمشیر شرج شد و عتبه شمشیر بد
 مبادت او چسبید و آخر بیعه همدان باد و از ده هزار سوا جمله کردند و دشمنان را مغلوب منکوب **خند**
 و شب را ماند و همچنان حو میگردند تا روز و مرتضی و فاشک بانصد بیست سه کس بدست مبادت **خو**
 بکشت و انشیا لیله الهی خوانند هر نو و از سکنت چون علم افتاب ظاهر شد لشکر شام عزیمت فرمودند
 و معاویه مضطرب شد و عمو غاصر امر کرد که معنیها بر سر نیزها کردند و گفتند ای مردم ما شمار را بگنای

خدا میخوانیم و صلح شد و حضرت رضوی را استیجاب قطع فرمود مدح اصحاب فریاد کرد
 حرب صغیر یا ایها السائل عن اصحابی از کتب تنقیح خبر الصواب انبتان عنهم
 غیر کتاب یا نهما و غیره کتاب صیر لدی الطبیحا و الصواب مثل ید الکر
 معشر الاصحاح خبر آنچه محمل صدق و کذب باشد و ابناء خبر فادان و ما زائد و کتاب بفتح دروغ کفون
 و صبر بضم صاد صبر صبور صبر طایفه بر سنده مزاران من اگر هستی تو که میجوی خبر راست خبر هم ترا
 از ایشان بیدفع گفتی بآنکه ایشان طرفه اقران و حفاظ اند صابر استند در کار دار و شهرت در بی
 با جماعت کرده هزار اسر هستند جامعیکه بازان مستد در محفل بنی بجز قران گوشید در معرکه ببرد
 قران منند و ابن اعثم گوید این شهر منظر زین پس با حینت که در سر بصفیر گفته تیسرا عکبر
 نصیر ماشر الکر فی زید عاصم الخوهر اجابوا و ان غضب علی القوم یغضبوا
 هم حیفظوا غیبی که کانت حافظا لغوی اجری مثلها ان یغیبوا بنوا الحرز فی
 تقعد بهم امها هیه و ابنا و هم ابناء صدق فاجبوا حفظ الغیب للشخص ان لا یفعل
 غیبه مایکوه و جریا دادران از ثانی و ثانی و ثانی و اول و انجا پیر منک است و لغوم عبارة
 از مستکم و ضمیر مثلها عابد محفظ که مذکور و نماند و یکسانند در بقعه عاء و بهم ای بونهم منقر
 ابا بنی بوم را که چون خواند ایشان از ابراد ایشان که منم بقی گویند و اگر ختم کرم بر قوم خشم گویند بر ایشان
 قوم ایشان نگاه داشتند غائب شد مرا چنانکه بوم من نگاه دارند مرقوم خود را پاداش منم مثل
 ان اگر غائب شوند ایشان صاحبان خبر بنده منمشاد بر او ایشان فادان ایشان و بیدان ایشان بدان
 راسته اند و زادن پیرانک سر جمع که لباس مهرین میپوشند پیوسته بجز غیب من میگویند از
 مشرب من چه بهتر باقتلاد هر دونه ای از جام صفای بنوشند قد کفید خندا ز غریبا
و اصله و ربک الازد کفون علی الاعلاء کلهم و سیف احمد من انک
هو را ای فاجوا و افوا و ان غلبوا لا یجسون ولا یبرون ما لرب از فابو
 من الیمن هو اورد لغوث بن بنی فاکلن بر سبا و دان له ای اطاعة و مفاجاة کسی با نگاه

سفر بقدر حضرت استند

گرفتن و ایفاد کردن و تمام کردن حق و دزدی در راه داینان از ثانی منصرف باید قبله اورد
 شمشیر مندر بر دشمنان همه ایشان و شمشیر احد انکس که اطاعه کردند مرا و از انازی بلغان^{ایشان}
 قوی اند که چون ناکاه کسی را بگردند و ناکند با تمام کنند حق از او گرفته و بشوند سر بگردانند
 ندانند عین س باران منداهل شمشیر همه ما بل بخدا و از جهات سیر همه معنی که بخندند
 که عینت باشند بر روزی چون شهرها قوم لبوسها همه و کل معترک بیضرقاق
 و داودیه سلب البیض فوق رؤس کتفها القلب و فی الاقالیل من الخط و العظ
 البیض تضلک و الاجال تغیب و التمزیر عرق و الارواح یذهب لبوس آنچه بود
 و اعترک انبوهی کردن و معترک حنکاه و ایض شمشیر و بیض بکثر یا جمع و در قوی شمشیر تنک و در
 جمع اورد و بیغیر بکه نه فلجان لبوس و زره اختراع فرمود و داودیه زره و التوبیا الملبوس بیض
 ناخون که بر سر هند و البلب الذرع البمانه کانت یختم من الجلود میخرب بعضها الالبیض و سمر یضم
 جمع اسمر و غضب یضم فاق ضاد معجمه نه بفتح و صامه کچه برین تغیر مجرور باشد و جوا و ملایم فاق
 قوا فی عینت یضلک خندید از رابع و الاجل المذمه المضربه لحنق الانسان و انما یکرسن و رغبات
 اندک خون از این و در عفا ز پیش من هر دو و اذ اول و قال الجوهری یقر فاق رواج و اعف لما یفطر منها
 الدم اول نقدتها فی الطعن و روح جان و انشها یثارون کردن شوخ بر نفس عوض از مضاق البیض
 و خندید شمشیر صبارة انلعان و ظهور بیاضان و کرسن اجل کبابه از انضنا و انهاء او ایشان
 اند که لباس ایشان در معرکه شمشیرها شکست زده ها اورد که رتبه اند از اعدا خود ها بر با
 سرها ایشان در زهر خود ها زهرها کینه و در سرها انکشان نیزها کندی کون از موضع خط و
 شمشیرها با نیزها تراشیده و است شمشیرها بچندند و اجلها دشمنان میگردند و نیزهای کندی
 میناید خون از پیچ ایشان و جانها و دشمنان غارت کرده میشوند س شد جا مشه قوم من ذره در
 دارند تمام نیزه سنگ شکاف از سبکه خورد نیزه اینطایفه خو پیدا شد است در سرش بیخ
 و ای یومیر الایام لیس لهم منین الفعل یار و فی الفجبال ارد از زمین میخی غلقد

مغنا

قبیله روس

فَضْلًا وَأَعْلَامًا فَذَرُوا إِذَا رَكِبُوا وَالْأَوْسُ وَالْحَزْرَجُ الْعُورُ الْكَذِبُهَا أَوْ وَأَقَاتُوا
فَوْقَ مَا وَهَبُوا لَمْ كَدَامَ وَالْفَعْلُ يَفْعُ الْقَامُ صَدْرُ فَعْلٍ بِفَعْلٍ مِنَ الثَّلَاثِ بِالْكَسْرِ لِأَنَّهَا
شَدْرًا ذَوَابِجُ الْاَوْسُ وَالْحَزْرَجُ بِتَقْدِيمِ الرَّاءِ الْمُعْجَمَةِ عَلَى الْمُصَلَّةِ مِثْلَةَ الْاَنْصَاوِهَا اِنْبَا فِيْلَهُ وَهِيَ اِنْبَا
سَبَا اِنْبَا وَابَوَهَا خَاثِرَةٌ مِنْ ثَقَلِيْنَةَ مِنَ الْعَرَبِ اِبُو اِجَابِدَادُنْ هِيَ صِرْفًا كَيْدُ كَدَامَ رَوْزَا زَرْوَزَهَا بِنْتُ
مَرَاثِيَا زَادَانِ رَوْزَا زَكْرَا اِنْجَا اَزْ بِنْتِ كَوَاوَسْتِ عَجَبٌ لِيْلَا اَزْدُ فَرْوَسْتِ نَدَا زَهْرَكَةَ بِرَفْدَمِ مَبْرُودِ بِنْتِ اَفْرَا
بِشْرٍ مَبْلَدُ تَرَنْدَا زَرْوَزَكَةَ بِنْتِ سَوَارَشْدُ وَقَبِيْلَةُ حَزْرَجِ اَنْفُومَنْدَكَةَ اِيْشَانِ خَادَهَنْدِ مَرْدَمِ رَا بِنْتِ حَسْبُ
بَا اِيْشَانِ بِالْاَنْوَا اَزَانِ كَدَ بَخْشَلَشْدَهْ بَا شَدَسْ هَرْ دُو زَكْدَهْ اَوْ اَز اِبَادَانِمِ كَارِبَكَةَ مِنْ اَزْخُو فَا نَدَهْ
دَرْ جُو وَرَسْخَا نَظَرِ اِيْنِ طَاغِيْرَهْ كِنْتِ دَارَنْدَ بِيْ فَضْلِكَةَ مِنْ مَبْلَدَانِمِ بَا مَعْشَرَ الْاَزْدَانِمْ مَعْشَرَ اَنْفِ
لَا نَضَعُوْا اِذَا مَا شَدْتِ الْحَقِيْبَ وَفِيْمَ وَرَفَاءَ الْعَهْدِ شَيْئَكُمْ وَكَمْ خَالَطَ قَدِيْمًا صَدَقَكُمْ
كَذِيْبِ اِذَا عَضِيْبَتُمْ بِهَا بِلِخْلُو سَطُوْتَكُمْ وَفَدَيْتُمْ عَنْكُمْ مِنْكُمْ الْغَضِيْبِ
اَنْفِ بِنْتِ هَنْرَهْ وَنَسْكُونِ نُونِ بَا يَضِيْمُ هَرْ دُو فِي الْاَسَا سِرْ هُو اَنْفِ قَوْمِ رَهْمِ اَنْفِ الْاَسْرَ قَالِ
قَوْمِ هُمُ الْاَنْفِ الْاِذَا نَابَعِيْرَهُمْ وَنِي الصَّحِيْحُ اَنْفِ بِالضَّمِّ اِيْلِمِ بِرَعْمَا اَحَدُ وَضَعْفُ سَنْتِ شَدَا
خَامِسُ اَشْدَادُ سَخْتِ شَدَا وَالْحَقِيْبَةُ بِالْكَسْرِ وَاحِدَةُ الْحَقِيْبِ هِيَ السُّنُوْ وَشَيْءٌ خَوِيٌّ وَمَخَالَطَةُ اِيْمَنْزِ
وَقَدِيْمٌ بَكِيْرٌ فَادُ بَرِيْبُهُ بُوْنٌ وَقَدِيْمٌ بَرِيْبُهُ هُنَا عَلَيْهِ اَلَيْتِيْ اِيْ خَفَتْ طَدِيْمًا صَفَةً مَا نَا مَقْدَمُ كَدَمَفُو
بِنَهْ اِسْتِ مَبْرُوكًا بَدَا اِيْ قَبِيْلَةُ اَزْدِ شَا اِجَاعِيْمِ سِرَا بِنْدِ بَا اِجَاعِيْمِكَةَ دَسْتِ كَرِ اِيْجَا اَزْ سَبْدَسْتِ
چُو سَخْتِ شُو رُو زَكَارُو فَا كَرُوْدُ وَا عَهْدُ حُو شَا سَنْتِ اِيْمَنْزِ نَشْدُ دَرْ زَمَانِ قَدِيْمِ دَا سْتِ شَمَا
بِدَرْوَعِ چُو نَزْعَضِيْبِ كِنْتِ رَسَنْدِ خَلَا بُو اَز حَلَهْ كَرْدَنِ شَمَا وَرَحْمِيْفَتِ سَبَكَشِيْرِ شَمَا اَز شَمَا غَضِيْبِ
اِيْقَوْمِ شَمَا كَرُوْهْ غَالِبَقَدَنْدِ دَرْ بَرَمِ وَا وَصَدُو اَحْسَا صَدُ بَدِ اَعْدَاهُمْ اَز بِنْتِ شَمَا مَبْرَهَنْدِ
مَرْچِهْ كَوَا كَبِ شَمَا چُو بِنْتِ بَا مَعْشَرَ الْاَزْدِ اِيْ مَرْجِعِيْمِكُمْ رَا ضِيْرَ اَنْزُوْ اَلْمَرْ
لَا الذَّنْبِ لَنْ تَبِيْشَ الْاَزْدُ مَرْجُوْعِ وَمَعِيْرَةٍ وَا مَبِيْثُ يَكْلُوْهُمْ مِنْ حَيْثَا اَزْهَبُوْ
طِيْمُ حَدِيْثًا كَمَا فَدَا بَا وَا لَمْ وَالشُّوْكَ لَا يَجْنِيْ مِنْ رَعْدِ الْعِيْبِ جَمْعُ هَمْ وَرَضَا شَدُو

شدند و کلاه نگاه داشتن از ثالث و حد نوشتند از اول و حد پیشنو و اول نوشتند
 مذاهب لنبین انه اصل وجهی هم علی انه من اول و قبل اصله اول من والی بحال ان النما
 فی التبو و قال الخلیل اصله اول من الی ریح آن کل شیء یرجع الی اوله و مذاهب الکوفین انه توبه
 من اول اول و اول واجتنامتوا زدنخت باز کردن و فوج ستر شاخ درخت مغرب نکور منقر ما ایجا
 از دیدن سیکه من زهره شما خستوم و شما سترها کار خلاقه منند نه دم هرگز تا امید نشود از اول
 و امر زدنخت نگاهدارد ایشانرا از هر جا که روند با کد شما در خالی که توبه چنانکه پاکست
 شما و خار خید نشوار ستر شاخ او انکورس ایقوم من از شما چه کشتم خستو بی شبهه جز ان
 حق خواهد بود باشد حسب نسبت شما و انام هم هستند که بر شتر باشد بود و از اول
 ان سو بقوا سبقوا او فوجروا فخر و او غولوا غلبوا او کثر و اکثر و او صبر و
 صبر و او سوهو استهوا او سولوا سلبوا صفوا فاصفهم المولود لانه
 فلم یسب صفهم له و لا لعیب هبت لیسو خلقا فی مجالسهم لا الی جهل یعرفونهم
 فیها و لا الصخب جز توبه بضم جیم بیخ درخت مسابقه با کسی پیشی گرفتن در دزد و بدین
 ناخن شب سبوق پیشی گرفتن از ثانی و مکاره با کسی پیشی بر کردن و مصابره با کسی نبرد کردن
 ساهنه فتهته بالفح کور کبیم با او بر کردم از و دستا از یکدیگر برون و اصفته لود اخلصه
 و لایه دوشنا شن و شویا منخن از اول و بعد بالباء و بنفسه طو و لعیا زنی قال المفا حو فی
 التفسیر الله و صراهم ما لا یحس ان یصره و اللع طلب الفرج عما لا یحس ان یطلب به و هنر بنشد
 و تخففا سان و لپن بنشد بد تخفیف من عری یکس فروا ملذ و صخب ناک کردن منقر ما ایجا
 بیخ درخت است که اگر پیشی گرفته شوند پیشی بگردند و اگر فخر کرده شوند فخر کنند و اگر غلبه جسته شوند
 کنند و اگر نبرد کرده شوند بیسای با شدند و اگر نبرد کرده شوند صبر کنند و اگر کور بسته شوند
 کور بگردند و اگر کور بسته شوند کور بگردند و اگر بود شو چیز از ایشان بر نایند صاحبان خالص
 ساخت بر ایشان دورد و سینه خوی ز این بنامی بصفا ایشان صفت بامری غیر لایق و نه طلب شازی

فاما سبب ایشان اسان و نرم اند از روی خلق در جاهای تشنه خود نه جهل فرمودند بایشان را
 در آن جاهها و نه بانگ زدن سس باران مرافصل و کالتسبی و تطایفه بنهند کمزری که
 دارند و فاد و نرم و خوبی هم در جهل بنهند هرگز نفس الغیب یا رضوا مرز و ن
 فاعلمهم و انما سدر هبهم یوما اذ عصبوا انذی الا نامرا کفنا چیز نشلمهم
 و اربط الثایس خایشان هم ندیوا و ای جمع کثیر لا تفرقوا اذا نذانتکم غشا
 و الذب فانه یجزئکم عما اتوا و جوا به الزنول و ما من صنایح کسبوا
 عیش باران و اما در اصل ان ما و ما زائد مثل فاما نذ هب منک و نائل عطا و اسد شرو است
 او و الشک الجود فلان انذی من فلان اذا کان اکثر خیرا منه و اقام او بدکان و لا واحد له من لفظه
 و اکف بضم کاف نشدند فاجع کف ربط و رباط کسب و خاشا اچه بپیدا زد چون برسد و بقا
 فلان ذابط الخاشای بر ربط نفسه عن لفراد شجاعانه و ندب بکار می خوانند و جمع گروه و تفرق
 کردن و ندا بیکدیگر نزدیک شدن و غشا اسم ماء تن علیه فوم من الازد فنبوا الیه منهم بوجه
 رهط الملوك و او معنی میج روی القوم ندبا بفتح الال اذا رموا باجمهم جهة واحد و یوما مغنوا
 منه عضوا و اما مغطوف بر ما و من صنایح بیاما کسبوا و بینایع مشربا بدت صرین عبد الله از روی
 با پازده کس از قبله از دود پیغمبر و اسلام ایشان در سال دهم از هجرت و زمینها غشا هم در
 شت اسلام یافتند و بخدمت حضرت رسالت نشناختند صفترا باران اگر راضی شوند ازین سوغطا
 ایشانست و شهران میسر کنند از ایشان چون خشم کردند و اگر خلافت تواند با اعتبار کهناء اوتما
 که خواهی از ایشان عطا و اشجع مرکز امتا از زمان که خوانند شوند بجز کد ام گروه بسیار که بزا کند و نشا
 این قبله از چون نزدیک شو مر ایشان از قبله غشا با پرا نا احن بیجان سب خدا یاد اش و صد
 ایشان از چیزیکه افزودند عطا کردند بان رسول خدا و او آنچه کسب کنند از عمل صالح سن باران
 مند بجر احسا و ادب شهران دلا و رفتند در وقت غضب در نصرت دین مصطفی میکوشند
 باند جز از فیض فضلت پاری حکایتی شجاعانه از د و محبت ایشان با اهل بیت بر تبه بود که چون

امام حسین نزد عبید بن جراح اور دوسرے مردم را جمع کر دیا و ہمیں مسجد کو نہ رفت و گفت اللہ اللہ
الذی اظہر الحق و بصر الامر المؤمنین یزید و خرمہ و قتل الکذابین الکذاب بصر عبد اللہ بن جعفر
از کبر خواست گفتنا بدین خدا تو دروغ کوئی مبدی تو وانکه تو از قبل اوئی ای پسر مرجانہ خود
بپسیر را منکتی و بر منبر بجای صدیقاً منشی و عبید اللہ بفرمود کہ او را بگرفتند و مردم از هجوم
عمود او را از مردم عبید اللہ علیہ فاعلیہ نیندند خطاب بامیر المؤمنین عثمان علیہ السلام
و الرضا فایز کنش بالثور ملک امورهم فكف هذا و المشرف غیب
و ایزکت بالقریة بحج خصبهم فقیرک اولی بالشیء اقرب الثور المنور
وہی اشارت الی ما قالہ التبتا الشریف المحقق فی شرح المواقف ان عمر لم یبق فی الخلافة علی الخد
جعل الامامة شورکین سنة هم عثمان و علی و عبد الرحمن بن عوف و طلحة و زبیر و سعد بن ابی وقاص
قال لو کان ابو عبید بن الجراح حیا لما ترددت فیہ و انما جعل شورکینہم لانه زاهر افضل من عبد
وانہ لا یصلح للامامة غیرہم فقال فی حقہم فان رسول اللہ و هو عنہم اضر لہم یرج فی نظر و احد
منہم فاراد ان یستظهر برای غیرہ فی الثعبین و لذلك قال ان انفسہم و اشہب و اربعة فکونوا مع
میلانہ الی الاکثر لان زایعہم الی الصواب قریبان نشا و واکونوا فی الحرب الذی فیہ عبد الرحمن
و لم یعتن احدانہم للصلوات علیہ کما لا یفہم منہ انه عینہ بل وصی ہذا الی صیہیہ کف ہذا
ای کیف یصد بہذا و لا یبعد ان یوان لیا زائد و نظیر ما سبوا قال الخبیب و کف لے بچو امکم
و اشارہ تو کردن را و ندیر او قوله و المشرف و غیب اشارت الی ما قالہ الخافظ اسمعیل من ان طلحة
کان غائباً و لما دفن عمر قد عمش و علی و زبیر و عبد الرحمن و سعد بن ابی وقاص و عثمان علی عبد
الرحمن بالدخول فی الامر فای عبد الرحمن فقال لست بالذی انا فکم علی ہذا الامر فان شئتم اخبرت
کم منکم و احداً فاجلوا ذلك الی عبد الرحمن فاجل الناس کلہم الیہ فاخذ بیتا و رجو خباء فی اللبلة
الذی باب المشورین مخزومہ بعد ہوی من اللیل یضی الباری قال لنع علی الزبیر و سعداً فجاءوا و ہما ام
العثمین فدعاہ فاجاءہ حتی فرق بینہما المؤذن فلما صلوا البقیع اجتمعوا و ارسل عبد الرحمن الی

حصر من المهاجرین و الانصار و امراء الاخیار فباع عثمان و یابغو و حج بحجة بر کسی غلبه کردن
 از اول و الحضم کثیر الحشو و خصیم الخیم منهم و مر از غیر که مرتضی چه سلسله قرابت و یاد
 بزین است محمد بن عبد الله بن عبد المطلب بن هاشم بن عبد مناف و عثمان بن عفان بن ابی العاص
 ابن امیه بن عبد شمس بن عبد مناف فیه کلام پس اگر بود نو که بمشورۃ مالک شد کارها ایشانرا
 پس چگونه تصدیق کنیم با این حال آنکه اهل مشورۃ غائبانند و اگر بود نو که بخوبی پیغمبر غلبه کردی خصم
 ما انا ایشان پس غیر تو اولیست به پیغمبر و نزدیک ترست مس مقصود زهشی خلافت ما هم اینست انما
 و حفاظ ما هم کرده زرد و کار ما بردارند در هر دو وجه با همه سابق ما هم فتح میخیزد پس که
 این دو پیش بر وفق مذهب شیعہ است اهل سنت جماعه بر آنند که من علی و عثمان خصوصت نبوده و آنچه
 معاویه بعلی سینه کرده که مثل عثمان بمشورۃ او بود لکن خطاست بنا برین عجب که این نظم مرتضی باشد مگر
 بتکلف شدید و ارتکاب ثواب بل بعید و مثل این در شان ابویکر صدق بود در حرف ما خواهد آمد و دلیل
 بر آنکه از باب اغراض فاسد برای ترویج اغراض فاسد نسبت مدعیان خود بخصم مرتضی میکنند است که
 گویند سخنان لندی علم جدید الاضم عنی انحضرت است حال آنکه اصدا صحاح که واضح باشد مبارک
 مربع دو عدد متوازی اند مانند مثل دو سه که واقع اند میان یک چهار که مربعین یک و دو و اند چه
 از بند و اگر مربع باشد کعبه را و بیشتر از یک و کمتر از دو است پس صحیح تنها و کسرها نیست نمیشوند
 که صحیح و کسر باشد چه مربع صحیح و کسر صحیح تنها نیست اگر نه واحد عدد او کند پس مربع واحد که هم واحد
 است عدد صحیح و کسر کند بشکل چهاردهم از مقاله هشتم کتاب اصول و شک نیست که مرتضی کتاب
 معیون بنیاطل نکند التوکل علی الاحد الصمد منه التوفیق والمدد تقبیل بر فنا و زوال
 جها و تشبیه بنیاماری هریشان قدر آینه لفرز کیف تقانک دره
 تمقیل کانی و کانت هونیا کثیر بنقت التیر وان کانت الحیثه لانت
 که اموی لعد شدت فیها ثم هونتها علی فلانتک ون یفح فانها و ثانی
 فانی شد و دروس ناب شد از اول و همی خصم برضه و نایبش او کاهست که در جمله منسوخ

و علی بن ابی طالب بن عبد المطلب سلسله ذیقت عثمان بر سوز این دو وجه محمد بن عبد الله بن عبد المطلب

چه فرستاد

عز فضل و غیر شبیه بفضل باشد مانند آنها لا تعیر الا بصا بخلاف آنها نیست غرقه و آنها
 کان القرآن معجزة و حجة ما رویت در مذکور از ثانی و ستم زهر و جسته بیده ای هسته شده سخت شدن
 و نوبت برسان کردن منبر ^{مد} هر اینه بجهت بدگهزارها را که چگونه بجهت فتنها باشند تا بدید
 پس گفته شد بوفلان مرد و بوفلان زن فضا است که دنیا چون غار است که در صید مد زهر را و اگر
 چه باشد محل بستن که نرم باشد بسیار کارها که هر اینه بجهت سخت شدن در آن پراسان کرده
 انوار بر خود پراسان شد سر دنیا که زد لغ بستی یافت نشان مادر پسر بر کاملان زهر فشان
 دارد هر تنگ که باشد اسان بر هر که نکرد سخت کوشی بجان شیخ عاز الدوله روایت کند
 ابو الفتح مؤمن علی که ابی الرضا بن نصر می گفت که حضرت مظهر فرمود **لَا دُنْيَا حَبِيْبُهُ نَلِيْبُهَا وَ يُقْبَلُ**
مَتَاهَا وَ كَفَى نِيَابَعًا ثَبُوتٌ وَ تَشْبِيْرٌ اَوْ جَانَةٌ عَنْكَ بَوٌّ اِنَّمَا الَّذِي تَقِيْبَانَا
لِيَرْتَلِيْ دُنْيَا بَوٌّ اِنَّمَا الَّذِي اَكْبَرَتْ بِتَحْتِكَ الْعَنْكَبُوتُ وَ لَقَدْ كَيْفِيَّتِكَ مِنْهَا اَهْلًا طَائِفًا
مَوْتًا وَ كَعْبَرٌ عَنْ قَلِيْلٍ كُلِّ مَنْ فِيْهَا مَوْتٌ شیخ باطن از ثانی و عنکبوت جانوری ضعیف که تارها بر
 مپیاید و القوت ما بینک از موق و اطلاق تار در دنیا برای مبالغه و خبر عصر محذوف ای عصر ما افسه به و
 والعصر معنی لا یشتمل معی الا المفضوح لان القسم موضع التخصیص لکثرة استعماله منقر فایده
 بدرستی که دنیا فایست پسر دنیا را این تار می بردستی که دنیا چون خانه است که بافته است او را
 عنکبوت هر اینه بجهت پراسان تار دنیا ای جویده فونی بر تارکانی من شو کند که بعد از ثانی هر که
 در دنیا خواهد مرد پس دنیا که بوهسته او عنین عک چون خانه عنکبوت باشد هم گواهل سفاد
 سر خر صبر تا چند نهنی نوادی جعل قدم **بِهَا نَغْبِرُ لِحَوَالِ زَمَانٍ تَبْدَلُ الطُّوَلُ بِجَمَاهَا**
اَلْمَرَاتِنَ الدَّهْرُ يَوْمٌ وَ لَيْلَةٌ نِيْلٌ اِنْ فَرَسْتِ حَيْدٍ بِدِ الْيَسِيْبِ قُلْ حَيْدٍ اَلثَّوَابُ اَنْتَ
مِنْ بِلِيٍّ وَ قُلْ اَلْجَمَاعُ اَلشَّمْلُ اَلْمَدْمَرِيَّتِ بِكَرَانِ نَحْمِ اِذْ كَرَّمْتَهُ بَا زَكَرْنَا بِذِي بَا نَغْبِرُ اِذْ كَرَّمْتَهُ
 بجهت باز کردن ابتدا اول و اول انبیا است جمله نو و بد چاره و اجتماع کرده اند و جمع الله شمله ای باشند
 من امر و فرق الله شمله ای با اجتماع من امر و شت و شانی پرا کند شد **مِنْ مَرَاكِبٍ اَبَا عَمِيْنٍ كَرِيْمًا**

روز پستی شبی که باز گردانیده میشوند از شبی پیشی پس بگویم و جامه را که چاره نپسند از کهنه
 کشتن و بگویم کرد آمدن چیزها پراکنده را که چاره نپسند پراکنده شد پس برده هر منتهی که پیشین
 کردی و بازی و زکار چنان کردی هر چند که جمعه ظاهر داری تاگاه بدست خود پریشان کردی
 تر هب نفس ز دنیا و غیب او بعقبه **فَدَكْتُ مَتَا فِصْرٍ حَيًّا وَعَرَفْتُ لَيْلٍ تَصِيرُ**
مَتَا عَزِيدًا رَأْفَتًا يَبْتَ **فَأَبْرَحُ أَرَأَيْتَ لَيْلًا صَبْرًا كَثِيرًا وَمَتَا وَلَدًا حَزِينًا**
 میداد چه می باشد **مَنْ يَصْرُمُ لِحَبِيبَتِهِ** بود مرد پسر کشی زند و بعد از زمانی اندک میگردی مرد عزت
 بگرافنا خانه پس کجاست سر ایقا برای خانه **سِ دُرُورًا حَبَانِيكَةً تُوَدُّ اِيْلًا** شک نیست که بنشیند
 هم در نامل تا چند بر آرد دنیا کوشی باید که کنی سر اغنیه حاصل **اِرْتِسَابِنَا عَرَبًا**
وَلَكَّارِلُو اَزْمَرِك **يُنْتُ وَثُوبٌ فَوْقَ مِرِّ** بگفتی بر من غده بگو **وَمَتَا مَاتَ اَنْصِفُ**
بِوَا **وَالْتَصْفُ فَوْقَ يَمِ يَفُو** **نَضْفِيمُ مَنِيْرًا** خانه و جامه فون بگو روز کا پس بر کسی
 که در فردا خواهد مرد و بنا که بپوشد در نیم روز و بکنند از فون و فون شود **سِ** چیزی داد خدا بود
 بگردد ترا عیب است بگو سوال مذبونه ترا تا خود بشیر هیچ ندانم که بود **نَقْدًا اَزْمَرِكِيْدًا**
 ترا نسیب رقنا غده بگو **بِكُرُونِ وَفَرَاغًا اَزْ طَلَبِ اَزْمَرِكِيْدًا** **بِنْتُ اِيْوَارِي اَلْفَتَى**
وَتُوبٌ **بِكُتْرُ مِرْعُوْنًا** **وَتُوبٌ** **مَدْلَبَاغٍ اَزْمَرِكِيْدًا** **وَأَكْثَرُ اَلْمُرِّ اَبُو**
 و ارباب شیعی ای اخینه و القوده شیخ الانسان **كَمَا اِسْتَجِيْبُهُ** **وَالْبَلَاغُ الْكِنَانِيَّةُ** و محیی نده بون منبر
 خانه که پنهان دارد جوانمرد را و جامه که بپوشاند از عورت و فون این بر است مرکب را که خواهد مرد
 مس در آخر کاجو بخواند **وَرَشِيْحُ هَلَاكِ خَانِ خَوَاهِرِيْدًا** **كِرْلَفُهُ** و غرقه مهبتا ترا تا چند
 خوشتر از د **مَحِي نَصْرٍ** **بِفِي حَرَضِ شِفَاوَلَا** **اِسْرُوفِنَا** **عَرَبِيَّةٌ** **مَقْرَأَتُ خَوَانِ فِدَا**
 با ای هذا الطالب **اَلْبَهْوُ** **حَسْبُكَ مَا تَكْفِيهِ اَلْقُو** **مَا اَكْثَرُ اَلْقُو اَلْمُرِّ** **بِمُو** **فَانْدَه**
 مینای ای منم **مَدَانِدِيْجِ** است از ایهام تبصیر و بهنای رجل بکبر الهاء او ضمها اذ ادهش و محیر و افصح منها
 هبک لا یقال باهت و قال الراغب **هَبْتُ** **لَذِكْرِي** **مُتْرٍ** **وَجِيْرٍ** **مَدِيْنَةٍ** **مَنْ يَصْرُمُ** **اِي** **طَالِبِ** **حَبْرِيْدًا**